

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 28. rujna 2008.

"U poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe!"

Draga braćo i sestre!

Danas nam liturgija donosi evanđeosku prisodobu o dvojici sinova koje otac poziva na rad u vinogradu. Od njih, jedan odmah kae "da", no onda ne ode; drugi isprva odbija poziv, ali potom, pokajavši se, ispuni očevu elju. Tom prisodobom Isus potvrđuje svoju naklonost prema grešnicima koji se obraćaju, te nas poučava da je potrebna poniznost kako bismo primili dar spasenja. I sveti Pavao, u odlomku Poslanice Filipljanima o kojem danas razmišljamo, poziva nas na poniznost. "Nikakvo suparništvo ni umišeljnost, nego - u poniznosti jedni druge smatrajte višima od sebe" (Fil 2,3). To su misli samoga Krista koji je, lišivši se boanske slave iz ljubavi prema nama, postao čovjekom i ponizio se sve do toga da je raspet umro (usp. Fil 2,5-8). Glagol koji je ovdje uporabljen - ekenosen - znači doslovno da je "ispraznio sama sebe" i sasvim jasno pokazuje duboku poniznost i beskrajnu ljubav Isusa, u potpunosti poniznoga Sluge.

Promišljajući o ovim biblijskim tekstovima, pomislio sam odmah na papu Ivana Pavla I. kojemu je upravo danas trideseta obljetnica smrti. Kao svoje biskupsko geslo on je izabrao ono isto koje je imao sveti Karlo Boromejski: Humilitas. To je jedna riječ, ali ona saima bit kršćanskoga ivota i označuje nezaobilaznu krepost za svakoga tko je u Crkvi pozvan da slui s vlašću. Na jednoj od četiriju općih audijencija što ih je odrao za svoga izuzetno kratkog pontifikata, onim je poznatim svima bliskim načinom među ostalim rekao: "Ograničavam se da vam preporučim jednu krepost, toliko dragu Gospodinu. On je rekao: naučite od mene da sam krotka i ponizna srca... I ako ste učinili velika djela, recite: sluge smo beskorisni". I primijetio je: "Nagnuće je, međutim, u svima nama upravo suprotno: biti u središtu pozornosti" (Insegnamenti di Giovanni Paolo I, str. 51-52). Poniznost se moe smatrati njegovom duhovnom oporukom.

Zahvaljujući upravo toj kreposti, bila su dovoljna 33 dana da papa Luciani uđe u srca ljudi. U govorima se sluio primjerima preuzetima iz svakodnevnog života, iz svojih obiteljskih sjećanja i iz narodne mudrosti. Njegova jednostavnost bila je sredstvo čvrsta i bogata nauka što ga je, zahvaljujući daru izvanrednoga pamćenja i širokoj kulturi, obogaćivao brojnim navodima crkvenih i profanih pisaca. Bio je, tako, izvrstan kateheta, nasljeđujući u tome svetog Pija X., svoga zemljaka i prethodnika, prvo na katedri svetog Marka, a potom i na katedri svetog Petra. "Moramo se osjećati malenima pred Bogom", rekao je na istoj audijenciji, i dodao: "Nije me stid osjećati se poput djeteta pred majkom: mami se vjeruje, a ja vjerujem Gospodinu, vjerujem onome što mi je on objavio" (isto, str. 49). Ove riječi pokazuju svu snagu njegove vjere. Dok zahvaljujemo Bogu što ga je darovao Crkvi i svijetu, neka nam njegov primjer bude dragocjen, te nastojimo gajiti istu poniznost koja ga je osposobila da govori svima, posebice malenima i takozvanim dalekima. Zazovimo stoga Presvetu Mariju, poniznu Slubenicu Gospodnju.

Nakon molitve Anđeo Gospodnji:

Već je prošlo ljetno razdoblje i prekosutra se vraćam u Vatikan. Zahvaljujem Gospodinu za sve darove koje mi je udijelio u ovom vremenu. Mislim posebice na Svjetski dan mladih u Sydneyju, na razdoblje odmora provedeno u Bressanoneu, na posjet Sardiniji i na apostolsko putovanje u Pariz i Lurd; a mislim i na mogućnost da prebivam u ovom domu, gdje se mogu bolje odmoriti i bolje raditi za najtoplijih mjeseci. Topao pozdrav upućujem zajednici Castel Gandolfa, s osobitom zahvalnošću biskupu, gradonačelniku i snagama reda. Hvala svima i doviđenja!